Ч. 125 Четвер 6 (19) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На суботнішнім засїданю палати послів приймила палата без дискусиї в другім і третім читаню закон в справі охорони робітників занятих при приватних будівлях. П. міністер торговлї заявив, що закон єсть доповненєм ухваленого день перед тим закона о охоронї робітників, занятих при будові державних зелїзниць. — З черги приступила палата до проєкту закона про податок від зелїзничих білєтів. П. Форманек виступав против податку, бо дохід з того податку буде по найбільшій части ужитий на військові цїли. Парлямент повинен приневолити правительство до знесеня мита, поліпшеня платнї дниюрністів і емеритів без податку від зелїзничих білєтів. П. міністер Бем-Баверк представив стан державних фінансів і лихий стан касових засобів. Буджетова комисия прелімінувала дохід з податку від білєтів на 11·4 міліонів корон. Видатки, які з того податку мають бути покриті, ділять ся так: 5 міліонів 600 тисячів на підвисшенє платнї дниюрністам, 2 міліони на знесенє мита, 3 міліони 100 тисячів на поліпшенє емеритур старого типу. Лишає ся ще 650.000 корон, коли ухвалене відписанє ґрунтового податку винесе яких 2 міліони корон. Окрім того потрібний є дальший видаток кількох тисячів корон на ухвалене поліпшенє платнї авскультантів. Взагалї отже біланс нового податку є пасивний. Коли доходи з того податку в будучности не будуть висші, а в инших позициях не поробить ся ощадностий, то тяжко буде найти покритє недобору. Що до ужитя доходу з податку від білєтів, то правительство рішило ся знести мита в означенім речинци, так само що до закона о підвисшеню емеритури; відписанє ґрунтового податку наступить в хвили, коли зачнуть впливати доходи з податку зелїзничих білєтів. Що до справи дниюрністів, то окрім поліпшеня платнї, треба також управильнити їх відносини до державної адміністрациї. Міністер надіє ся, що управильненє платнї дниюрністів буде можна перевести вже з днем 1 серпня. По кількох промовах дискусию перервано і вибрано ґенеральних бесїдників.

На понедїлковім засїданю ґенеральной бесїдник против закона о податку п. Еленбоґен не сумнїває ся, що дохід з того податку призначений на воєнні цїли, а не на цїли, о яких згадував міністер фінансів. Бесїдник не розуміє Всенїмців, котрі роблять обструкцию против предложеня в справі корабельного тов. на Дунаю, а против того закона не виступають. Бесїдник застерігає ся против наложеня більшої части того тягару на широкі маси населеня. Видаток на цїли, котрим той новий податок має служити, міг би найти покритє в рамах буджету або в дорозї знесеня цукрових премій. Бесїдник вносить, аби предложенє назад відослати до буджетової комисиї.

Ґенеральний бесїдник за предложенєм п. Феріянчіц заявив ся за законом, тілько для осягненя цїлий означених міністром, але противить ся проєктови міністра фінансів що до способу управильненя платнї авскультантів. Бесїдник предложив резолюцию взиваючу правительство, аби проєкт унормованя платнї судових практикантів і авскультантів як найскорше піддав під розвагу законодатних тїл, а не полагоджував тої справи в дорозї розпорядженя і аби средства, потрібні до переведеня того закона, покрив з податків від зелїзничих білєтів. Референт полємізував з виводами опозицийних бесїдників і просив о приступленє до специяльної дискусиї.

Внесенє о відосланє предложеня до комисиї відкинено і ухвалено приступити до специяльної дискусиї. По обговореню §§. 1, 3 12 дискусию перервано.

Президент палати заявляє, що зголошено кілька наглих внесень, а між ними внесенє, аби комисия для посольскої некарушимости вже на найблизшім засїданю здала справу о виданю п. Шалька з причини жалоби Вольфа, внесенє з жаданєм слїдства в справі товариства на Дунаю і в справі управильненя відносин в аптикарстві. Президент заявив, що т. внесеня стягне до купи разом з давнїйше зголошеними наглими внесенями і замкнув засїданє.

На вчерашнім засїданю по переведеню подрібної дискусиї і по поясненях удїлених пп. міністрами скарбу і зелїзниць ухвалила палата цїлий закон в другім і третім читаню. Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї.

---

78) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

В переднїй комнатї, через котру входило ся до королївских комнат, попращав ся Рамзес зі свояками.

Коли другі єго супровідники відійшли, закликав він Бент-Анату до себе і спитав єї ласкаво: Що ти собі думала, коли ти поклала свій вінець поетї на голову?

— То, що думає собі й кожда инша дівиця в Єгиптї, котра так само робить — відповіла Бент-Анат з повною довіря щиростию.

— А твій тато? — спитав Рамзес.

— Мій тато знає, що я єму послушна, хоч би він й не знати чого зажадав від мене, хоч би й пожертвованя мого щастя; але я гадаю, що він, що ти мене з цїлого серця любиш, і не забула тої хвилї, коли ти менї сказав, що тепер, коли мати померла, ти будеш для мене й татом й мамою, і будеш старати ся мене так зрозуміти, як би й она була мене певно зрозуміла. Та на що нам богато говорити! Я люблю Пентаура не аж від нинї першою любовю мого серця! Він показав ся достойним найвисшої чести; але хоч би він й як мало значив, то рука твоєї доньки мала би чей тілько сили, щоби піднести єго понад всїх князїв сего краю.

— Та й має ту силу а ти й можеш єї ужити! — сказав на то король. — Ти зістала сама собі вірною і правдивою, підчас коли твій тато й опікун тебе саму лишив. В тобі люблю образ твоєї матери, а від неї я научив ся, що щире серце жіноче уміє лїпше знайти добру дорогу, як мудрість мужчин. Ідиж спочивати, а на завтра кажи зробити новий вінець, бо тобі єго буде потреба, моя добра донечко!

Глава дванайцята.

Понад пелюзийскою рівниною сьвітили місяць і зьвізди на небі, на котрім не було анї одної хмарочки. В білавім сьвітлї сьвітили ся, мов купи сьвігу серед ночи легонькі криші тисячів наметів, під котрими спали тут вертаючі домів борцї, там зійшовші ся на позитанє короля Єгиптияни.

В таборі вояків було перед тим весело. Три величезні бордюги з вином, вкриті вінцями, розвозили вино, — кождий з них тягнуло тринцять пар волів, — а за кождим рухом воза текло з них вино, коли они їхали поміжи наметами, а коли вже зробило ся темно, то в многих місцях табору поуставлювано столи, при котрих слуги намістника гостили войско білим і червоним вином.

Намети єгипетских горожан, що витали фараона, були відділені від пишного будинку, виставленого Анїм, лиш городом зробленим наборзї, посеред котрого він стояв, і огорожею, що єго окружала.

Помешканє намістника в таборі відзначало ся від всїх других пишнотою і величиною. По єго правім боцї були намети для єврейских депутаций, по лївім боцї намети для єго двору. Межи сими послїдними був і намет єго приятельки Катутї.

По за помешканєм Анїґо стояв намет, що був обведений полотняною стїнкою мов би параваном. В нїм сидїла стара Гект, котру Анї привіз був потайком з собою на своїм власнім суднї.

Лиш Катутї і єго найвірнїйші слуги знали, хто сидить там в тім таємничім наметї поза полотняною стїнкою.

Гект прикучнула була на пісковатій земли під стїжковатою кришею свого намету, і сидїла так підчас коли гостї в Анїґо сьвітлиця пирували. Она тяжко віддихала, а корчі серця, від котрих она вже від довшого часу нездужала, мучили єї тепер частїйше і загрожували єї житю.

Перед нею горіла маленька лямпочка з червоної глини, а на колїнах держала хорого кригульця. Зьвірятко часто кидало ся і замикало білявими кліпками очи, котрі злєтно зіскрили ся, коли Гект взяла єго в свою висохлу руку, і хотїла єму дути воздух в дзюб, котрим він все ще був готов боронити ся.

В ногах коло неї на маті лежав малий Шераy і спав.

Новинки.

Львів дня 18-го червня 1902.

— **П. Маршалок краєвий** ґр. Андрій Потоцкий одержав достоіньство тайного радника.

— **Галицкий краєвий видїл** ухвалив на послїднім своїм засїданю проект закона о бюрах посередництва працї. Бюра ті мають на цїли допомочи робітникам і слугам в винайдепю працї і зарібку, а підприемцям і службодавцям в винайденю робітників і слуг. Від робітників і слуг, що шукають працї, не буде побирати ся нїякої оплати, лише ті, що шукають робітників і слуг, будуть мусїли зложити невелику оплату. Бюра ті будуть троякої катеґориї: громадскі (по більших містах), повітові і краєві.

— **Субвенция для руского театру.** Краєвий видїл повідомив в справозданю з своєї дїяльности сойм, що ухвалив, наколи сойм не постановить инакше, вставляти до буджету почавши від р. 1903 субвенцию для руского театру в квотї 18.500 К річно, отже о 4000 К висшу. Головною причиною підвисшеня було то, що рускиї театр, мимо тяжких услівій, виповняє вправдї свою тяжку задачу, але недостача средств не позваляє єму на дальший відповідниї розвиток, а субвенция ухвалена перед 10 лїтами, тепер вже недостаточна. Натомість Видїл краєвий відкинув просьбу руского театру о підмогу на покритє недобору, позаяк субвенция призначена на підпору розвитку самої институциї, а не на покриванє адмінїстрацийних страт і позаяк звідси міг би повстати небезпечний примір на будуче.

— **П. Едвард Харкевич,** директор академічної ґімназиї у Львові, виїхав до Перемишля, де буде проводити іспитови зрілости, що почав ся вчера.

— **Перший іспит зрілости** в ґімназиї в Бучачи нічне ся дня 23 с. м. З тої нагоди міска рада призначила 200 кор. запомоги для бідних ґімназиястів.

— **Прогульку на Чорногору** зааранжували ученики руской ґімназиї у Львові в часї Зелених сьвят. Около 60 учеников під проводом професорів: дра Рудницкого, Цеглиньского і Вітошиньского виїхало в суботу до Микуличина, а відтам пішотою удались на Говерлю. Вчера вечером прогульковцї вернули до Львова.

— **Прогулька на Погулянцї.** В недїлю дня 22 с. м. в реставрацийнім огородї на Погулянцї (коло давного бровару Кляйна) відбуде ся прогулька заходом „Кружка українськиї дївчат“ і „Сїчи“ при співучасти товариств: „Руска Бесїда“, „Клюб Русинок“, „Сокіл“, „Львівский Боян“ і „Основа“. В проґраму прогульки входять сензацийні новости, небачені і нечувані у Львові, як: Халдейска ворожка, монольоґи, конкурс краси, похід зі смолоскипами і лямпіонами, велика томболя з гарними і цїнними фантами, фотоґраф-аматор, круг щастя, штучні огнї і ин. На полянцї в лїсї, що сусїдує з огородом, будуть відбувати ся товарискі гри в пилку, обручі і т. д. Хор „Сокола“ відспіває найновійші композициї. При забаві буде грати орхестра 80 п. п., а вечером будуть танцї в окремій, просторій сали. Добірний і дешевий буфет доповнить цїлости. — Вступ від особи 50 сот., родинний білет на 4 особи 1 кор. 60 сот. Початок о 4 год. пополудни. В случаю непогоди прогулька відбуде ся в другу суботу з тою самою проґрамою.

— **Кровава бійка.** Минувшої недїлї счинила ся межи батьком і сином суперечка, котра для старого Маркуса Пасса скінчила ся дуже нещасливо. Пішло о лист, котрого стариї Пасс не умів собі перечитати і візвав сина, аби єму его перечитав. Син не хотів — і звідси слово по слові прийшло до бійки, в котрій син кинув ся на батька з ножем і був би прорізав єму горло, як би батько не був в сам час усунув ся на бік. Мимо того однак одержав Маркус Пасс досить тяжку рану в лице, так, що треба було прикликати лїкаря і рану зшивати.

— **Страшна ошибка.** Матвій Паньковский з Бендїшинк хотів свому зятеви допильнувати в поли конюшини, котру сусїди крали. Зять не знаючи о тім, коли дня 9 с. м. вертав вечером з роботи мулярскої через свое поле, добачив в темнотї, що хтось в его конюшинї причаїв ся. Думаючи, що то злодій, ударив нечайно мнимого злодїя молотком по голові. Доперва по крику удареного пізнав що вдарив тестя. Удар був нещасливий; тестеви пукла чашка і умер третого дня, а зять сейчас по випадку зголосив ся до суду і з жалем признав ся до вини.

— **Машину до говореня** винайшов в Парижи якийсь др. Мараж. Від тепер, хто ма есварливу жінку, не мусить сам сварити ся з нею, лише най купить згадану машину, а она певно переговорить бабский язик. Чи не благодать?

— **Лямпа, що говорить.** Від давна завважали електротехніки, що т. зв. лукові електричні лямпи, в котрих сьвітляний лук повстає між кінцями двох розжарених стіжків вугля, переносять шипіт електро-динамічної машини. Слїдячи за сим явищем, електро-технік Сімон дійшов перед кількома роками до відкритя, що лукові електричні лямпи, получені з телефонїчними дротами, якими пливе електрична струя, функціонують наче відбираючий телефон, інакше кажучи, що лукові електричні лямпи викликують у воздусї голосові хвилї. При помочи відповідно приладженої лукової лямпи відбирає Сімон перенесені телефоном звуки з такою силою, що розмову, сьпів або музику чути цїлком виразно в просторій сали, як розходять ся з лямпи. Крім того електрична поломінь лямпи вразлива на звуки і в сей спосіб, що може приймати їх і переносити до телефону відбираючого. — Недалекий час, а будемо з віддаленими людьми порозумівати ся.... розмавляючи з лямпою.

— **Циганьска битва.** Коло Гамбурґа розтаборила ся перед тижнем шайка циган, зложена з яких 50 осіб. Онодї прийшло між ними до суперечки, а опісля до кровавої бійки. Цигани стріляли до себе як на якій вїйнї, а до сего ще одна партия випустила на другу трех медведів. Коли з Гамбурґа прибув віддїл кінної полициї, цигани розбігли ся на всї вітри, полишаючи на боєвищи кільканайцять убитих і ранених.

— **Найрибнїйша ріка** на Угорщинї, Тиса, перестає бути рибною. В Сеґединї перед 35 роками удержувало ся з ловлї риб кілька сот рибацких родин, та від того часу рік річно число риб так малїло в ріцї, що днесь займає ся там ловлею риб лише 4 рибаків, а і ті не можуть вижити. Доохрестні жителї твердять, начеб причиною сего була плавба пароходів, поглублене корита і реґуляциї берегів Тиси. Після їх гадки, незабаром вся риба щезне з ріки по тій причинї.

Тепер штуркнула она дитину ногою, а коли зляканий хлопець схопив ся, сказала она до него: У тебе молоді уши; менї здавало ся, як коли б в наметї Ані'го якась жінка кричала. Чи ти чуєш що?

— А вжеж — сказав на то малий — щось так як би там хтось зойкав, але тепер таки крикнув. То звідтам голос, де Нему'го намет.

— Лїзь сюди — приказала єму стара — і подиви ся, що там такого.

— Хлопчина послухав а чарівниця стала знов порати ся коло птицї, котра вже не могла стояти на ногах, лиш положила ся на бік, але все ще боронила ся кігтями, коли она хотїла взяти єї в руки.

— Ґине — замуркотїла стара — а той, котрого я назвала Рамзесом, стає щораз гладший. То все дурниця, а таки, таки! Намістникова гра кінчить ся і він програє! От вже птиця й ноги витягнула, голова повисла, кидає собою, а ще раз дзьобнула мою одежину, вже й згинула!

Ще якийсь час подержала кригульця на колїнах, а відтак взяла в руки і кинула ним в кут та при тім відозвала ся: Добраніч, королю Ані, не буде нїчого з корони!

Стара задумана споглядала в землю і при тім говорила сама до себе: Що то они такого задумують? Він питав ся яких двайцять разів, чи то велике дїло удасть ся, чи нї. Як би я то лїпше знала від него. Та й Нему щось натякував, але перший раз не хотів нїчого сказати. Щось ся робить, а я, а я? — От і знов приходить.

Стара зловила ся рукою за серце, замкнула очи, а єї лице викривило ся від болю. Не видїла, коли Шерау вернув, не чула як він єї кликав по імени та й не знала, що він знову пішов, коли она до него не відзивала ся.

Так лежала може яку годину без памяти, відтак знову прийшла до себе, але їй здавало ся, як би в єї жилах замість теплої крови пересували ся поволи студені каплї.

— Як би я так сама для себе держала кригульця — муркотїла она в огірченю сама до себе — то і він би зараз пішов в кут за тамтим! Цікава я, чи Ані додержить слова і каже мене забальзамувати. Та й як би міг, коли й єму конець приходить! Дадуть менї зігнити, пропав для мене і тамтой сьвіт та й звиданє з Ассою.

Стара мовчала довго; наконець замуркотїла знову понуро споглядаючи в землю: Смерть увільнить від всего, а хоч би лиш від муки згадок. Але й на тамтім сьвітї єсть житє; не покину ся надїї, таки не покину ся єї! Кажуть, померші мають там однакові права, підпадають тим самим законам. Деж я его знайду; чи межи блаженними, чи межи проклятими? А я? а я? Все одно! Чим більша пропасть, в котру мене кинуть, тим лїпше! А чи Асса, коли став блаженним, зможе позістати блаженним, коли побачить, куди мене завів? Але забальзамувати мусять мене, мусять забальзамувати, я не сьмію зігнити і розвіятись в вітрами так, щоби з мене нїчого не було!

Коли она так муркотїла до себе, увійшов тихо до намету карлик Нему.

Шерау, коли побачив стару лежачу без памяти, побіг до него і дав знати, що его мати лежить на земли зі замкненими очима і вмирає.

Коли стара побачила карлика, сказала: Добре, що ти прийшов. Заким сонце зійде, мене вже не стане.

— Мамо! — відозвав ся малий перепуджений. — Треба щобись жила а будеш лїпше жити, як доси, бо лагодить ся для нас велике дїло.

— Знаю, знаю — сказала чарівниця. — Виноси ся звідси, Шерау! Скажи менї тепер до уха, що ви лагодите.

Карлик не міг оперти ся встромленим в него єї очам, приступив близько неї і сказав тихо: Будинок, в котрім спить король з родиною, єсть зроблений з дерева; межи стїнами і під помостом єсть солома і смола. Скоро ляжуть спати, ми підложимо огонь до підпалу. Сторожі пяні як ніч і сплять.

— Добре придумали — замуркотїла Гект. — Чи то ти таке придумав?

— Моя господиня і я — сказав Нему не без гордости.

— Придумувати замахи то умієте — сказала на то стара — але їх виконувати то ви за слабі до того. А о тім нїхто не знає? Тай чи маєте добрих помічників?

— Нїхто не знає — відповів карлик — крім Катуті, Паакера і мене. Ми троє підложимо огонь на визначених місцях. Мене жде робота коло комнат Бент-Анати, Катуті, котру всюди пускають, має визначене місце в серединї дому, коло сходів, котрими виходить ся на поверх, а котрі завалять ся, скоро вдарити на пружину, а Паакер під комнатами короля.

— Добре, добре; то може удати ся, — простогнала стара. — Але що то за якийсь жіночий голос чути було з твого намету?

— Карлик не хотів зразу сказати; але Гект сказала тогди до него: Говори, не бій ся. Померша баба вже мовчить!

Карлик, що від внутрішного зворушеня аж дрожав, сказав, що не боїть ся, щоби она его зрадила, а відтак став їй борзо шептати: Я знайшов знову Уарду, внучку парашіта Пінема, що десь була щезла і звабив єї сюди, бо она а нїяка друга має стати моєю жінкою, скоро Ані буде королем а Катуті великою панею і пустить мене на волю та зробить богачем. Она на службі у княгинї Бент-Анати, спить в переднїй єї комнатї і не сьміє згоріти разом зі своєю панею. Она хотїла конче вертати назад до палати, бо єї, як того комаря тягнуло до огню, а що она преці не має в нїм згинути, то я єї звязав.

— А она-ж не боронила ся? — спитала стара.

— **Убите кадета.** З місцевости Кеґстелі на Угорщині доносять, що кадет-заступник офіцира, бр. Путеляні, вирвав ся з касарняного арешту, побіг до дому, взяв гроші, револьвер і зайшов до театру, щоби побачити ся зі своєю любкою, котра виступала на сцені. Коли в театрі жандарми хотіли его арештувати, утік на улицю, але тут стрінув ся з військовою патрулею. Хотіли его арештувати, але бар. Путеляні добув револьвера і дав огня до жовнірів, не ранячи нікого. Тоді провідник патрулї стрілив до кадета і положив его трупом на місци.

— **Іспанія і Сіям.** До триєстеньского „Piccolo“ доносять з Мадриту, що небавом урядово оголосять заручини сестри короля Альфонса XIII, інфантки Марії Тереси бурґоньскої, з князьом наслїдником сіямского престола. Князь Сіяму пізнав свою наречену на коронацийнім торжестві в Мадритї. Перед вінчанєм князь вихрестить ся.

— **Підчас богослуженя** в костели Бен Гіль, в Америцї, застрілив В. Лї молоду і гарну панну Сетлес. Серед загального заколоту убійникови вдало ся втечи; доперва по кількох днях спіймали і увязнили его в Атланта. Причиною убийства була звичайна в молодих людий любов і заздрість, бо.... панна любила другого.

— **Злочин за „польскі чоботи“.** Швець Йосиф Вонс в Стружах до тої степени ненавидів свого батька за несправедливий поділ ґрунту, що постановив „старого научити“. В тій цїли вишукав собі якогось Йосифа Рака, що віддавна мрів о „польских чоботах“, а яких задля високої цїни не міг собі сам справити — і обіцявши ему в нагороду бажані чоботи підмовив его до підпалення батьківскої загороди. Покуса видно була велика, скоро Рак приняв ся того і доконав свого з'обовязаня „фахово“. Вичекавши догідного вітру підпалив не старого Вонса, але сусїдну стодолу господаря Щепанка, аби доперва з вітром перенїс ся огонь на хату Вонса. Але плян его не удав ся, бо люди не допустили до дальшого огню, а спалила ся лише стодола Щепанка. В наслідок того польских чобіт дочекае ся Рак мабуть доперва по відсидженю карі, котру буде помагав ему відсиджувати також молодий Вонс.

— **Штука підроблюваня жіночих принад** стара так як людска культура. Дуже давні Египтиянки звісні були з мальованя нігтів, підмальовуваня очий, фарбованя волося і т. д. Старинні Римлянки знали безліч косметиків, шминок оліїків, перфум та пахучих вод до переполїкуваня уст. До найвисшого степеня дійшла однак штука підроблюваня жіночих принад в часах пановання куртизан на дворі французских королів XVII і XVIII віку. Мальовано лице, чоло, шию, рамена, пальці; побільшувано зіницї, розширювано уста; уживано купілї в ослячім молоцї — доходжено до крайних дурниць. В XIX віцї заняла ся сею справою медицина. Лікарі виказали шкідливість і невідповідність усїх неприродних способів надаваня тїлу принади, а натомість поставили свою „гіґієну краси“, що забороняе малювати, фарбувати, шкінкувати і т. д., а натомість поручае як одинокі способи для піднесення жіночої краси: купіль, сьвіжий воздух, гігієнїчний гарч, масаж, легку ґімнастику і т. д. Хто хоче мати гарне волосє, неповинен вживати анї фарбованя, анї пахучих оліїків анї зелізка, що випалюе волосє. По митю не треба їх до суха витирати, але дати висохти самим. За велику заживність усуває ґімнастика і масаж. Теж саме зі зморщинами, котрі є головно наслїдком уживаня пудру і шминок.

Телеґрами.

Відень 18 червня. Нинїшна Wiener Ztg. оповіщуе цісарский патент скликуючий сойми на суботу т. є. 21 с. м., а тирольский сойм на день 25 с. м.

Москва 18 червня. Кн. Фердинанд болгарский виїхав до Києва.

Льондон 18 червня. Льорд Кічепер телеграфуе: Спис Бурів, котрі зложили оружиє вже повний. В Трансвали зложило оружиє 11.215 Бурів, в Оранії 5.395, разом 16.615. Кілько ворохобників з Капляиду піддало ся доси ще не знати.

Константинополь 18 червня. Ґенерального інспектора армії Ізан-бея убив вчера шістьома вистрілами з револьвера один Альбанець. Убийника арештовано.

— Як скажена — відпвів карлик — але менї помагав німий невільник намістника, котрий ему наказав слухати мене у всім. Ми її мусїли рот завязати, щоби не кричала.

— А ви-ж лишите еї саму, коли підете до роботи? — спитала чарівниця.

— Еї тато буде коло неї.

— Той рудий Кашта? — спитала чарівниця здивована. — І він вас не порозбивав як ті глиняні горшки?

— Він не може й рушити ся — засьміяв ся Нему, — бо коли я его знайшов, то він так вже був упив ся старим вином Аніґо, що лежить тепер як мумія. Від него я довідав ся, де есть Уарда, пішов до неї і звабив еї з собою розповівши їй, що еї батько тяжко занедужав і просить еї, щоби она ще раз прийшла до него. Як та ґазеля бігла она зі мною, а коли побачила рудого, то припала до него та просила води, щоби ему на чоло прикладати, бо він говорить в горячці о щурах та мишах, що на него напали. Коли вже зробило ся пізно, хотїла она вертати назад до своєї господинї, а тогди мусїли ми на силу еї задержати. Якаж з неї вибрала ся красавичка, мамо; ти би й не повірила!

— Вірю, вірю — сказала Гект; але будеш мати, що стеречи, коли буде твоєю.

— Буде у мене як велика панї — відозвав ся на то Нему — і буду на то наймати жінки, щоби еї стерегли! Але недавно тому вернула Катуті з жінкою Мени, а зьвізди вже заходять і зараз... То вже був перший знак! Коли Катуті третий раз засвище, то мусимо вже брати ся до роботи. Позич менї твоєї коробки з губкою, она лїпша як моя.

— Возьми собі — сказала Гект — менї вже еї не потреба, мого віку вже не богато! Як твої руки дрожать! Держи добре коробку, бо пустиш на землю, заким огню довертиш ся.

Карлик попращав ся зі старою, а она і не рушила ся, коли він пращаючись поцїлував еї.

Коли він пішов, она тяжко віддихаючи стала наслухувати. Еї розумні очи засьвітили ся знову, а в еї голові стала гадка гадку здогоняти.

Коли зачула другий свист Катутиної срібної свиставочки, підняла ся на ноги і замуркотїла: Той злощасний Паакер, его тета, і той хлопчище навіть і сплячому Рамзесови не годні нічого вдіяти. Аніґо кригулець погиб; він не мае чого сподївати ся від судьби, а я від него. Але як би Рамзес хотїв, як би правдивий король був менї з'обовязаний, ну, то тогди мій старий труп міг би... От що! Таки так мусить бути!

Так говорячи сама до себе встала на силу, зігнена у двоє і підпираючись своєю палицею вийшла на середину намету, взяла там якусь фляшинку і ніж та зібравши послїдні сили пішла до намету Нему'го, коли зачула третий свист.

Тут застала Уарду зі звязаними руками і ногами і еї батька Кашту, що як труп лежав пяний на земли.

Дівчина перепудила ся, коли побачила чарівницю, а малий Шерау, що сидів коло неї, витягнув просячи руки до старої, не даючи їй приступити.

— Возьми, хлопче, ніж — відозвала ся чарівниця — та розріж мотузе, котрим они тоту бідненьку звязали. Папірусове мотузе [1]) міцне; ріж ножем як би пилкою!

(Дальше буде).

[1]) З папірусового корча уживано не лиш листя до писаня, але й роблено шнури. Папірусовими шнурами був повязаний також і той корабельний міст, котрий Ксеркес велїв покласти через Гелеспонт.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).